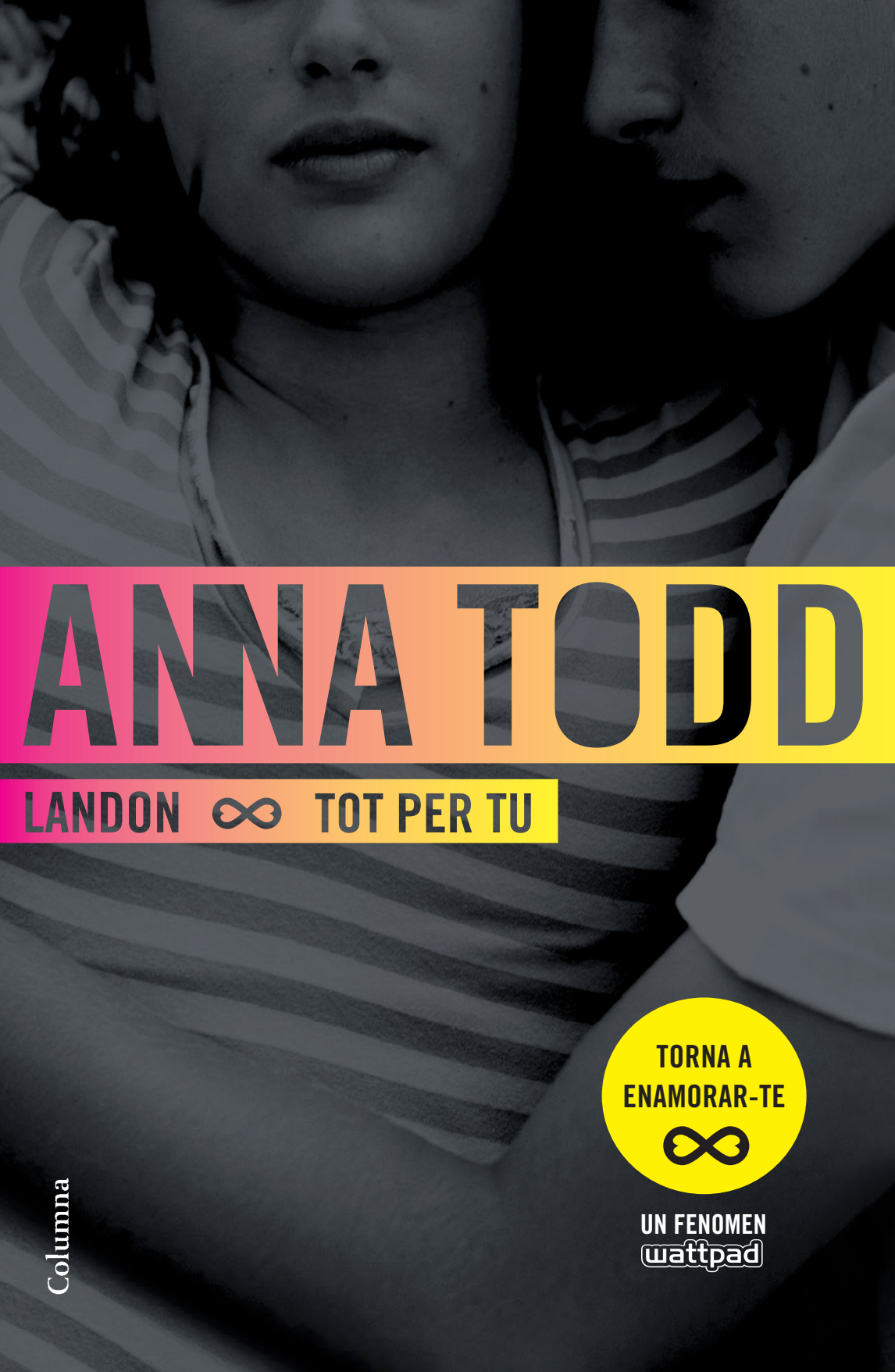

ANNA TODD

LANDON ∞ TOT PER TU

TORNA A
ENAMORAR-TE

UN FENOMEN
wattpad

ANNA TODD
LANDON.
TOT PER TU

Traducció d'Esther Roig

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *NOTHING MORE*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2016

© ANNA TODD, 2016

L'AUTORA ESTÀ REPRESENTADA POR WATTPAD.

PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITORIAL ORIGINAL, GALLERY BOOKS,

UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS, ESTHER ROIG, 2016

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2016

© COLUMNNA EDICIONS LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2016

AV. DIAGONAL, 662-664, 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2093-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.533-2016

FOTCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

CANÇONS DE L'INTERIOR: © «SKINNY LOVE», 2008 JAGJAGUWAR,

VERSIONADA PER KEVIN GARRETT, INTERPRETADA PER BON IVER

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

La meva vida és senzilla. No tinc gaires complicacions. Sóc una persona feliç. Aquestes coses les sap tothom.

Els primers tres pensaments que tinc cada dia són:

«Això no està tan ple de gent com em pensava».

«Espero que avui la Tessa tingui festa perquè ens puguem veure».

«Enyoro la meva mare».

Sí, sóc estudiant de segon curs a la Universitat de Nova York, la NYU, però la meva mare és una de les meves millors amigues.

M'enyoro molt de casa. Sort que la Tessa és aquí; és el més semblant a una família que hi tinc.

Sé que això és el que fan els joves universitaris: se'n van de casa i es moren de ganes de marxar de les seves ciutats natals, però jo no. A mi m'agradava la meua, encara que no fos la ciutat on vaig néixer. No em va importar viure a l'estat de Washington l'últim any de l'institut i, després, el primer curs de la universitat. S'estava conver-

tint en la meua llar. Hi tenia la meua família i hi havia fet una bona amiga. El més important que trobava a faltar era la Dakota, la meua xicota de tota la vida. Per això, quan la van acceptar en una de les millors escoles de ballet del país, vaig voler anar a Nova York amb ella. Quan vaig sol·licitar l'ingrés a la NYU tenia un pla, però no va anar com em pensava. Havia de venir a viure aquí i començar el meu futur amb ella. No tenia ni idea que ella decidiria que volia passar sola el primer any de la universitat.

Em vaig enfonsar, i encara ho estic, però vull que ella sigui feliç, encara que sigui sense mi.

Al setembre fa fred a Nova York, però no plou tant en comparació amb l'estat de Washington. Val més això que res.

Mentre vaig caminant cap a la feina, miro el mòbil, com faig cinquanta vegades al dia. La meua mare està embarassada de la meua germana petita, i vull assegurar-me que quan sigui el moment puc agafar un avió i arribar-hi ràpidament. La meua mare i en Ken han decidit posar-li Abigail i em moro de ganes de conèixer-la. No he tingut mai gaire contacte amb nadons, però la petita Abby ja és la meua preferida del món. De moment, els únics missatges que rebo de la meua mare són fotos de les coses al·lucinants que fa a la cuina.

No són missatges urgents, però fan que trobi molt a faltar els seus plats.

Els carrers per on passo estan plens a vessar. M'espero al pas de vianants amb una munió de gent, la majoria turistes amb grans càmeres penjades del coll. Ric sol quan un adolescent aixeca un iPad enorme per fer-se una foto.

No entendré mai per què ho fan.

Quan el semàfor es posa vermell i el llum per als viants parpelleja, apujo el volum dels meus auriculars.

Aquí porto auriculars gairebé tot el dia. La ciutat és molt més sorollosa del que m'esperava, i m'agrada tenir alguna cosa que faci de mur i almenys tenyeixi tota aquesta fressa amb alguna cosa que m'agradi.

Avui és Hozier.

Fins i tot porto auriculars mentre treballo, en una orella almenys, per poder escoltar per l'altra les comandes. Avui estic una mica distret amb dos homes que van vestits de pirates i s'escridassen, i quan entro a la cafeteria em trobo l'Aiden, el company de feina que em cau més malament.

És alt, molt més alt que jo, i té els cabells d'un ros blanquinós que recorden Draco Malfoy, i tot plegat fa una mica d'angúnia. A sobre d'assemblar-se a en Draco, de vegades és una mica groller. Amb mi és simpàtic, però veig com mira les noies que entren al Grind. Es comporta com si la cafeteria es digués així per un club i no per uns grans de cafè.

Quan veig com els somriu, flirtejant i fent-les esgarriar amb la seva mirada «irresistible», em fa sentir repugnància. D'irresistible, no n'és gens; potser si fos més simpàtic, ho seria més.

—Vés amb compte —murmura l'Aiden, clavant-me un cop a l'espatlla com si travesséssim un camp de futbol junts amb samarretes del mateix equip.

Avui està batent un rècord de velocitat de fer-me empenyar...

Però faig un esforç, vaig al fons, em cordo el davantal groc a la cintura i miro el mòbil. Després de marcar l'entrada a la feina, trobo la Posey, la noia que representa que haig d'entrenar durant un parell de setmanes. És maca. Callada, però molt treballadora, i em fa gràcia que sempre agafi la galeta que li regalem cada dia d'entrenament com un incentiu perquè estigui més contenta durant el torn. Molts dels nous la rebutgen, i en canvi ella se l'ha menjat cada dia i ha tastat tots els gustos: xocolata, xocolata macadàmia, sucre i un gust verdós misteriós que crec que és una d'aquestes coses molt naturals sense gluten.

—Ei —dic, somrient-li.

Està repenjada a la màquina de gelats. Porta els cabells recollits darrere les orelles i llegeix el darrere d'un dels paquets de cafè mòlt. Quan aixeca el cap, somriu ràpidament i de seguida torna a llegir.

—No s'entén que cobrin quinze dòlars per un paquet tan petit —diu, i em llança el paquet.

L'entomo pels pèls i gairebé em rellisca de les mans, però l'agafo fort.

—Cobrem —corregixo rient, i deixo el paquet a la taula de descans, d'on l'ha agafat ella—. Nosaltres ho cobrem.

—No fa prou temps que treballo aquí per incloure'm al «nosaltres» —diu de broma.

Es treu una goma del canell i s'aixeca els cabells castanys rogencs molt amunt. Són molts cabells i se'ls lliga pulcrament. En acabat fa un cop de cap per dir-me que està a punt.

La Posey em segueix a la cafeteria i espera al costat de

la caixa. Aquesta setmana aprèn a rebre les comandes dels clients i a continuació segurament prepararà les begudes. Rebre les comandes és el que m'agrada més perquè prefereixo parlar amb la gent que cremar-me els dits amb la cafetera, cosa que em passa a cada torn.

M'estic organitzant el lloc, quan sona la campana de la porta. Miro la Posey per veure si està a punt, i ho està, tota somrient per rebre els addictes a la cafeïna matiners. Dues noies s'acosten al taulell xerrant sorollosament. Una de les veus em sobresalta i quan aixeco el cap veig la Dakota. Porta uns sostenidors d'esport, pantalons curts amples i vambes brillants. Deu venir de córrer; si anés a una classe de dansa, portaria uns pantalons curts més estrets. I estaria igual de maca. Com sempre.

Feia setmanes que la Dakota no venia. Em sorprèn veure-la. Em posa nerviós, les mans em tremolen i em trobo mirant la pantalla de l'ordinador sense cap motiu. La seva amiga Maggy em veu primer. Toca la Dakota a l'espatlla, i la meva ex es gira cap a mi amb un gran somriure. Té el cos humit cobert amb una capa prima de suor i porta els rínxols negres recollits desordenadament en un monyo.

—Esperava que treballassis avui. —Em saluda amb la mà i després fa el mateix amb la Posey.

Ah, sí? No sé què pensar d'això. Sé que vam quedar que seríem amics, però no sé si parla per parlar o és alguna cosa més.

La Maggy també em saluda.

—Hola, Landon.

Els somric i pregunto què volen prendre.

—Cafè amb gel, amb extra de crema —diuen totes dues alhora. Van vestides gairebé idèntiques, però la Maggy queda totalment eclipsada per la pell de caramel resplendent i els ulls marrons brillants de la Dakota.

Em poso en mode automàtic, agafo dos vasos i els introdueixo al contenidor del gel amb un gest assajat mil vegades, i després agafo la gerra de cafè fet i els omplo. La Dakota m'observa. Sento els seus ulls a sobre, que em fan sentir incòmode. Per això, quan noto que la Posey també m'observa, m'adono que hauria d'estar-li explicant el que faig.

—Serveixes el cafè a sobre el gel; el torn de la nit el deixa preparat perquè es refredi i així no fongui el gel —dic.

És tot molt bàsic, el que li explico, i gairebé em sento idiota dient-ho davant de la Dakota. No és que estiguem enfadats, senzillament ni ens veiem ni parlem com abans. Quan va posar fi a la nostra relació de tres anys, ho vaig entendre. Era a Nova York amb amics nous i un ambient nou. No la volia retenir, així que he mantingut la meva promesa de continuar sent amics. Fa anys que la conec i sempre l'he estimat. Va ser la meva segona xicota, però la primera relació de debò que he tingut fins ara. He conegut la So, una noia que té tres anys més que jo, però la veritat és que només som amics. Ella també s'ha portat molt bé amb la Tessa, i l'ha ajudat a trobar feina al restaurant on treballa.

—Dakota? —La veu de l'Aiden ofega la meua quan els intento preguntar si volen que afegeixi jo la crema batuda, una cosa que faig amb les meves begudes.

Confós, veig com l'Aiden s'aboca per sobre el taulell i agafa la mà de la Dakota. Aixeca les mans de tots dos unides i, amb un gran somriure, ella fa una pirueta davant d'ell.

Llavors, després de mirar-me, recula, només una mica.

—No sabia que treballassis aquí —diu, en un to més neutral.

Miro la Posey per distreure'm i no escoltar la conversa dels altres dos; després faig veure que llegeixo l'horari clavat a la paret de darrere d'ella. No n'he de fer res dels amics que té la Dakota.

—Em pensava que t'ho havia dit ahir a la nit —diu l'Aiden.

Jo tusso perquè ningú senti el petit esgarip que se m'escapa. Afortunadament ningú se n'ha adonat, fora de la Posey, que fa el que pot per dissimular un somriure.

No miro la Dakota i, tot i així, noto que està incòmoda; per contestar l'Aiden, riu d'aquella manera que va riure davant la meva àvia quan va obrir el seu regal de Nadal l'any passat. Aquell soroll tan graciós que va fer tan feliç la meva àvia, rient d'alegria amb l'espantós peix cantant clavat en una placa de fusta d'imitació. Quan torna a riure, sé que està molt incòmoda. Per mirar de suavitzar aquesta situació tan tensa, els dono els dos cafès amb un somriure i els dic que espero que tornin aviat.

Abans que em puguin contestar, torno a somriure, vaig a la rebotiga, i apujo el volum dels meus auriculars.

Espero un parell de minuts que soni la campana una altra vegada indicant que la Dakota i la Maggy han sortit,

però llavors m'adono que segurament no la sentiré amb el soroll del partit d'hoquei d'ahir a l'orella. Encara que només porti un auricular, els crits del públic i els cops dels estics sufocarien la vella campaneta de llautó. Torno a la cafeteria i trobo la Posey mirant amb exasperació l'Aiden, que presumeix davant d'ella de les seves habilitats per escalfar la llet amb el vapor. El núvol de baf que flota davant dels seus cabells rossos blanquinosos encara li dona un aire més estrany.

—Ha dit que anaven junts a classe, a aquella acadèmia de dansa que va —murmura la Posey quan m'acosto.

Em quedo glaçat i miro cap a l'Aiden, que està distret, perdut en el seu món aparentment gloriós.

—L'hi has preguntat? —dic, impressionat i una mica preocupat per les respostes que li pot haver donat ell a altres preguntes relacionades amb la Dakota.

La Posey assenteix i agafa una gerra de metall per esbandir-la. La segueixo a l'aigüera i ella obre l'aixeta.

—He vist com et comportaves quan ell li ha donat la mà, i he pensat que li podia preguntar què hi havia entre ells.

Arronsa les espatlles, i la tofa de cabells arrissats rebota lleugerament. Té les pigues més clares que he vist mai i en té a la part de dalt de les galtes i al pont del nas. Té els llavis gruixuts, una mica sortits, i és pràcticament tan alta com jo. Són coses que vaig notar el tercer dia del seu entrenament, quan el meu interès es va despertar un moment, suposo.

—Vam sortir un temps —reconec a la meva nova amiga, i li passo un drap per eixugar la tassa.

—Oh, no crec que surtin. Hauria d'estar boja per sortir amb un Slytherin.

Quan la Posey somriu, se m'encenen les galtes i ric amb ella.

—Veig que tu també t'hi has fixat —dic.

Estiro la mà, agafo una galeta de menta amb pistatxo i l'hi ofereixo.

Somriu, l'agafa i se'n menja la meitat abans que jo tingui temps de tornar a tapar el pot.